

SARAH
MONZON

EZELS
OREN
EN
MUUR
BLOEMPJES

Sarah Monzon

Ezelsoren en muurbloempjes

Vertaald door Evelyne Geijtenbeek-Gouw

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Eveline Geijtenbeek-Gouw
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 386 20
ISBN 978 90 297 3863 7 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *An Overdue Match* bij Bethany House Publishers.

© 2025 Sarah Monzon

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Voor mijn moeder en alle dappere,
prachtige en kale vrouwen op de wereld.
Dit boek is voor jullie.*

Bibliotheken staan niet zo goed bekend vanwege de boetes, maar sommige literaire vergrijpen verdienen gewoon een passende straf. Of ik voor of tegen boetes ben voor het te laat inleveren van een boek heb ik nog niet besloten, want ik kan van beide kanten de logica wel inzien. Ik heb al menig keer ongeduldig in de digitale wachtrij gestaan tot het eindelijk mijn beurt was om een bepaald boek te lenen, dus vanuit dat oogpunt zie ik het nut wel in van een duwtje in de rug van de wat laksere lezer. Ik begrijp echter ook het verlangen om nog even te blijven hangen in een boek en weet hoe moeilijk het is om het leven weer op te pakken na wat ik een literaire kater noem.

Maar wat slecht omgaan met boeken betreft, weet ik precies waar ik sta: daar moet een consequentie op staan, want een boek mishandelen is gewoon een misdrijf.

Ik vouw de ezelsoren weer terug en strijk de crèmekleurige bladzijden van de hardcover in mijn handen weer glad, terwijl ik zachte, sussende geluidjes maak. Een boek heeft misschien geen gevoelens, maar zeker wel een ziel. Leven dat de auteur in ieder woord heeft geblazen en dat opnieuw tot leven komt in iedereen die diezelfde woorden leest. Dus in zekere zin zijn boeken van zichzelf levende objecten en tegelijkertijd levengevend. Daarom moet er met zorg, en dus niet achteloos, mee worden omgegaan. Ik sla de bladzijde om en vouw nog een ezelsoor terug.

‘O-O. Die blik ken ik. Heeft er weer iemand in een boek geschreven, Evangeline?’ zegt Hayley plagend, terwijl ze een papier uit de printer haalt. Het is een lijst met boeken die via

de website gereserveerd zijn en apart moeten worden gezet.

Ik kijk haar fronsend aan. 'Ik ben niet tegen schrijven in boeken. Daar is de kantlijn heel geschikt voor, net als felle markeerstiften. Als iemand in zijn eigen exemplaar op zo'n manier met de tekst in gesprek wil gaan, wie ben ik dan om daarover te oordelen? Waar ik wél tegen ben, is schrijven in bibliotheekboeken. Dat is iets heel anders.' Ik sla nog een paar bladzijden om en hou het bewijsmateriaal omhoog. 'Maar een of andere neanderthaler heeft dit boek voor minstens zeventig procent van ezelsoren voorzien. Zeventig procent! Hij zou uit zijn grot gesleurd moeten worden en met zijn eigen knuppel worden gestraft.' Dat laatste stel ik boos mompelend.

Hayley hapt overdreven naar adem. 'Een pistoolduel om te strijden voor de eer van de auteur is zeker op zijn plaats.'

Hoofdschuddend probeer ik een lach in te houden. 'Ik geef de voorkeur aan een zwaardgevecht.'

'Echt?' Ze trekt haar neus op. 'Die lijken me altijd zo zwaar. Dan gaan je armen trillen en je handen zweten, en dan verlies je toch je grip? Voor je het weet, ben jij gespietst en moet ik in mijn eentje de boeken terugzetten. Oo!' Haar ogen beginnen ondeugend te glimmen als er een nieuw idee in haar opkomt. 'Tenzij je vecht tegen een charmante schurk uit de regency-periode en hij besluit dat hij je niet zal doorboren, maar in plaats daarvan je zal leren hoe je dat dodelijke wapen juist hanteert.' Ze wiebelt met haar schouders. 'Het perfecte excuus om dichtbij te komen, je met zijn charmes te verleiden en je zo te ontwapenen.'

Mijn mondhoeken beginnen gevaarlijk te trekken bij haar toneelspel. Met moeite hou ik mijn gezicht in de plooi. 'Ik ben van gedachten veranderd. Doe mij toch die pistolen maar. Dan haal ik die trekker over en – *BAM* – klaar.'

Ze probeert een pruilmondje te trekken, maar slaagt er niet in doordat ze moet lachen. 'Jij bent ook niet leuk! Bovendien is het een goed beproefd trucje voor een roman

dat de mannelijke hoofdpersoon een excuus bedenkt om de vrouwelijke hoofdpersoon een vaardigheid aan te leren, zodat hij een reden heeft om zijn armen om haar heen te slaan. Daarnaast zouden kogels veel te bloederig zijn. Dat moet je niet willen. Denk eens aan de rommel die je dan moet opruimen.'

Daar denk ik liever niet aan. Ons gesprek is inmiddels ver van het onderwerp afgeweken, maar dat gebeurt vaak met Hayley.

Ze reikt me de lijst aan. 'Wil je echt werk doen, terwijl je die verderfelijke vouwenveroorzaker in de gaten houdt?'

'Mooie alliteratie, en ja, dat wil ik.' Ik pak het papier aan.

Ik had maar vluchtig gekeken naar de klant die dit mis-handelde boek had ingeleverd. Hij was richting de non-fictieafdeling gelopen, naar de biografieën achter in de hoek, tegenover de kinderboeken.

Ik scan de barcode op de omslag en voer het boek weer in het systeem in, terwijl ik gauw naar de naam van de lener kijk. Tai Davis. Ik was pas zes maanden geleden in Little Creek komen wonen en hoewel het plaatsje klein is, zegt de naam Tai Davis me niets.

Maar als hij in staat is om bijna iedere bladzijde van een boek te vernielen, dan sta ik hem niet toe zonder toezicht door de bibliotheek te zwerven. Ik neem mijn taak als de beschermer van de vrije gedachte, van niet-vertelde universums, van toekomstige avonturen en uitbreidende persoonlijke perspectieven heel serieus. Want boeken zijn meer dan alleen papier en inkt. Ze zijn een portaal naar waar je dan ook maar naartoe wilt gaan – met je hart, je geest of je ziel.

Hayley en Martha, van de afdeling kinderboeken, plagen mij altijd graag over mijn hoge standaard wat betreft hoe je met boeken behoort om te gaan. Martha zegt dat 'mijn' lezers tenminste niet op de bladzijdes kauwen waardoor de boeken regelmatig terugkomen als zompige, slijmerige gevallen die ruiken naar spuug. Ze heeft een punt, en ik geef

ook toe dat ik misschien wat doorsla in mijn opvattingen over hoe je goed zorgt voor een boek dat eigendom is van de bibliotheek, maar ik kan het niet helpen. Boeken zijn mijn vrienden en ik trek het gewoon niet als ze worden mishandeld. Iedereen heeft zo zijn eigenaardigheden en dit zal de mijne zijn.

Ik trek mijn kokerrok met luipaardprint recht en haal mijn duim dan langs de tailleband om ervoor te zorgen dat mijn vintage T-shirt met opdruk van een ouderwetse bibliotheekkaart netjes ingestopt zit. Dan loop ik om de hoek van de balie heen naar de achterkant van de bibliotheek.

Tussen de planken met *J* en *K* zie ik hem staan. Datzelfde zwartleren jasje met zilveren gespen boven een slanke taille, strak gespannen rondom zijn indrukwekkend brede schouders. Zijn hoofd is gebogen, en hoewel ik niet kan zien wat hij in zijn handen heeft, hoeft je geen Sherlock Holmes te zijn om te begrijpen dat het waarschijnlijk een geopend boek zal zijn. De locatie zegt genoeg.

Zachtjes loop ik op mijn rode gympen naar het gangpad naast hem. Ik kan hem precies zien staan vanuit de smalle opening tussen de bovenkant van Walter Isaacsons gepubliceerde werken en de onderkant van de stalen plank waar onze exemplaren van Antonia Frasers boeken staan over Mary, Queen of Scots en Oliver Cromwell.

De man is niet heel lang; misschien net iets langer dan mijn een meter drieënzestig. Met mijn beperkte zicht tussen de planken kan ik alleen de bovenkant van zijn schouders tot aan de helft van zijn achterhoofd zien. Hij heeft dik, inktzwart haar dat over de grote kraag van zijn leren jasje golft, als een sierlijk lettertype. Hij draait zich om waardoor ik hem van opzij zie en ik hap naar adem.

Ik wijt mijn reactie aan het feit dat ik erdoor verrast werd en aan de opvoeding van mijn oma, Carol Sykes. Ik heb nog nooit iemand met een tatoeage in het echt gezien. Volgens mijn oma zijn mensen die zichzelf blijvend en op

een zichtbare plek laten bekladden ‘gevaarlijk’ en moet je ‘voor je eigen veiligheid ver bij hen uit de buurt blijven’, want waarschijnlijk hadden ze ‘die tatoeages in de gevangenis genomen of was het een merkteken van een of andere bende’. En vijftig jaar geleden was dat misschien ook wel echt zo? Geen idee. Ik liep vijftig jaar geleden nog niet op aarde rond en dingen veranderen nu eenmaal in een paar generaties tijd.

Hoewel ik veel lees en probeer om open te staan voor veel verschillende zienswijzen, is de stem uit mijn kindertijd – die van mijn oma – nog steeds het hardst van allemaal. Waarschijnlijk is dat de reden dat ik onbewust achteruitdeins. Heus niet omdat ik een lichaam met inkt automatisch bestempel als iets afwijkends, of dat ik vind dat hij ‘graffiti op Gods tempel’ heeft gespoten, of dat hij ‘zijn keuzes zal betreuren als hij oud en gerimpeld is’.

Maar zelfs van deze afstand trekt het prachtige kunstwerk mijn blik. De stem van mijn oma sterft langzaam weg en mijn aandacht is nog maar bij één plek. Het is een eenvoudige rode roos met opgevouwen bloemblaadjes die er zo zacht uitzien dat ik de neiging moet onderdrukken om er even met mijn vinger langs te gaan om de ogenschijnlijk fluweelzachte textuur te voelen. Het is verfijnd. Subtiel. Prachtig. En dat effect wordt versterkt door het contrast met die harde lijnen eromheen. De scherpe hoek van de strakke kaak die eindigt in een krachtige kin. Zelfs zijn nek is gespierd en geaderd, een onverwacht decor voor zo’n tere bloem.

Er begint een schuldgevoel aan me te knagen, al kan ik er niet goed de vinger op leggen waar het vandaan komt. Er zijn simpelweg te veel opties, om te beginnen met het feit dat ik niet meteen ben omgedraaid en afstand heb genomen van een man die ik van jongs af aan heb geleerd te zien als gevaarlijk. Of misschien komt het doordat ik hier ongegeneerd sta te staren naar een man, zijn neklijnen bewonder – zowel de natuurlijke als die van inkt – in plaats van

me te gedragen als een opgevoede dame en mijn ogen af te wenden. Of misschien komt het gewoon doordat ik aan het werk zou moeten zijn, maar op dit moment niets uitvoer.

Wat de reden ook is, het schuldgevoel is niet sterk genoeg me in beweging te krijgen. Ik blijf staan kijken, terwijl mijn ogen langs de verschillende lijnen en schakeringen van het ontwerp gaan.

Uit romans heb ik geleerd dat er in essentie drie soorten mensen zijn. Je hebt de hoofdpersonen; dat zijn de helden en heldinnen. De sterren van het verhaal. Zij komen af en toe wat obstakels tegen op hun reis, maar uiteindelijk leven ze altijd nog lang en gelukkig. Dan zijn er de secundaire personages. De figuren met een bijrol. Het is hun taak om de spotlights op de hoofdpersoon te zetten, genoeg smaak aan het verhaal te geven zonder zelf in de schijnwerpers te gaan staan. En tot slot is er de derde soort: de schurk. De tegenstander van de protagonist. Of die nu ietwat boosaardig is of regelrecht wreed, de lezers verafschuwen dit personage.

Ikzelf ben zo'n secundair personage, die met de bijrol. Om redenen die ik op dit moment niet zal noemen, pas ik niet in het plaatje van de heldin. Niet in mijn eigen verhaal en ook niet in dat van een ander. Maar mijn vermogen om snode plannen te smeden is ook precies nul en dus maak ik ook als schurk geen schijn van kans. En dat vind ik helemaal prima. Iedereen houdt van een goede sidekick.

Maar waar past meneer Tai Davis dan in het plaatje? Ik durf in ieder geval wel te stellen dat hij geen bijfiguur is. Misschien komt dat door de manier waarop zijn aanwezigheid de ruimte vult, ook al is hij op dit moment de enige bezoeker in de *J/K*-sectie. Dat, samen met zijn brede schouders, is het eerste bewijsstuk dat hij de aandacht zou stelen van alle bladzijdes waar hij op zou voorkomen.

Dan blijven er nog maar twee opties over: de held of de schurk. Met het feit dat hij in een bibliotheek is, scoort hij wat mij betreft zeker punten in de held-kolom. Alle hel-

den zouden belezen moeten zijn. Zijn manier van omgaan met boeken pleit dan weer niet voor hem. (Nee, ik ga mijn mening over ezelsoren niet herzien. Als mensen bibliotheekboeken willen behandelen als hun eigen bezit, dan kunnen ze het boek dat ze verminkt hebben houden en de bibliotheek een nieuw exemplaar schenken.) Dan is er nog zijn nektatoeage. Of de roos. Maakt die hem slecht? Of goed?

Allebei niet, want tatoeages zeggen niets over iemands karakter.

De zachte plof van een boek dat dichtgedaan wordt aan de andere kant van de planken haalt me uit mijn... wat het ook was. Meneer Davis draait zich om en beent richting de uitgang. Ik wacht een paar seconden zodat hij voorop loopt, omdat ik niet weet of hij linksaf gaat slaan naar de afdeling fictie, of rechtsaf naar de audioboeken en dvd's. Ik weet niet precies hoe hij de digitale media zou kunnen beschadigen, maar zolang ik hier ben is het antwoord: helemaal niet. Tenzij hij ze leent, natuurlijk. Zodra iets de bibliotheek verlaat, kan ik niets meer beginnen.

'Pardon.' Een vrouwenstem achter me weerhoudt me ervan meneer Davis nog verder te achtervolgen.

Ik draai me om en glimlach beleefd naar de vrouw, die een arm om de schouders van een jonge jongen heeft geslagen. 'Waarmee kan ik u helpen?'

De moeder kijkt naar haar zoon. 'Toe dan, vraag het maar,' zegt ze en ze geeft hem een klein bemoedigend duwtje op zijn rug.

'Eh.' De jongen slaat zijn helderblauwe ogen op, die net onder zijn tarwekleurige haar vandaan piepen. Dan slaat hij zijn blik weer neer en staart naar de grond. 'Ik zoek een boek.'

Ik werp stiekem een snelle blik over mijn schouder, maar mijn doelwit is al uit het zicht verdwenen. De volgende keer zal ik zijn inlevering markeren als beschadigd en een nieuw exemplaar in rekening brengen. Ik richt mijn aandacht weer op de jongen voor me en voel de spiertjes in mijn gezicht

ontspannen. Hier is geen twijfel mogelijk. Deze jongen is overduidelijk een held, op gelijk niveau met Sjakie uit *Sjakie en de chocoladefabriek* of Greg Heffley uit *Het leven van een loser*.

Ik zak door mijn knieën zodat we op ooghoogte zijn. 'Dan ben je hier op de juiste plek. Wat voor boek zoek je?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Een goeie?'

Ik werp nog een laatste blik op de uitgang, terwijl ik moeder en zoon meeneem naar de kinderboeken. Deze keer vang ik een glimp op van een zwart leren jasje vlak voordat de deuren automatisch dichtgaan. Tussen de gespierde ronding van zijn heup en zijn arm zit een boek weggestopt.

Pistoolduel, denk ik droogjes bij het zien van zijn weglopende gestalte, voordat ik me omdraai om mijn nieuwe vriendje te laten kennismaken met de wonderlijke wereld van de *De Grijze Jager*-boekenreeks. Er staat hem een groots avontuur te wachten.

2

De redenen waarom ik geen heldin ben, per genre uitgezet:

- Sciencefiction: ik heb hoogtevrees. Ik krijg al klamme handen als ik een brug oversteek en zou flauwvallen als ik – ik noem maar iets – gedwongen werd om naar de top van de Space Needle in Seattle te gaan (vraag me maar eens hoe ik dat weet). Ik zou dus al helemaal nooit vanuit een ruimteschip intergalactische gebieden willen verkennen of contact leggen met buitenaardse wezens.
- Western: ik ben allergisch voor paarden. Daar kwam ik een keer op een pijnlijke manier achter tijdens een zomerkamp. Ik had er zo'n zin in om mijn innerlijke cowgirl aan te spreken, maar zodra ik binnen tien meter van een paard kwam, zwollen mijn ogen op en kreeg ik zulke erge uitslag dat ik die week de bijnaam Blind Ketchupmeisje kreeg. Niet echt creatief, maar negenjarige pestkoppen zijn maar zelden origineel. Maar eerlijk is eerlijk, een western zonder paarden werkt gewoon niet.
- Mysterie/Thriller/Spanning: ik ben een keer door een reddingsteam uit een maisdoolhof gered. Ook heb ik nog nooit een potje Cluedo gewonnen. Het vermogen om mysteries te ontrafelen lijkt me vrij essentieel voor dit genre.
- Fantasy: helaas heb ik geen magische krachten om de mensheid mee te redden.
- Historisch: meteen uitgesloten, aangezien ik in de huidige eeuw geboren ben. Ook hou ik nogal van ademhalen,

dus zou ik weigeren een korset te dragen. En dan is er nog mijn liefde voor een goed werkend toilet binnenshuis.

En dan blijft er nog maar één genre over: de roman. Bij dit genre kostte het me meer tijd om me te realiseren dat ik ook hier niet geschikt ben voor een hoofdrol. Mijn ex-verloofde Brett was de eerste die me dat duidelijk maakte, al miste ik de aanwijzingen die hij me daarvoor gaf, omdat ik – zoals al eerder vastgesteld – nooit een mysterie-oplossende detective zou kunnen worden. Maar als ik erop terugkijk, zie ik de hints al ver voor ‘het grote gesprek.’

De steeds minder geïnteresseerde blik waarmee hij naar me keek. Het verliezen van fysiek contact, wat samenviel met het verliezen van mijn haar. De aantrekkingskracht die ons ooit samenbracht maar wegebde, totdat het er op een dag gewoon niet meer was. Bij hem althans.

Eerst maakte ik mezelf wijs dat Bretts gedrag niets met mij te maken had of met mijn gebrek aan heldinnenstatus, maar met hem; hij was van hoofdrolspeler veranderd in slechterik. Ik bedoel, het was typisch schurkengedrag dat hij zo oppervlakkig was dat hij zich niet meer tot me aangetrokken voelde en niet meer van me hield toen ik alopecia kreeg: een auto-immuunziekte waarbij mijn T-cellen als een soort leger mijn haarzakjes aanvallen, net zoals de zwerm bijen die Winnie de Poeh bij de honing in de boom aanvielen (vreemde vergelijking misschien, maar ik heb Martha gisteren vervangen bij het voorleesurtje en de peuters en kleuters maakten allerlei zoemgeluiden toen we bij die pagina aankwamen, dus dat ligt nog vers in mijn geheugen.)

Dat zegt iets over Brett en zijn aard, niet over mij. Als het ware liefde was, dan had hij toen mijn haar uitviel – eerst in plukken, daarna zo snel dat ik besloot de paar dappere haren die de aanval wel hadden weerstaan af te scheren – nog steeds over mijn pluizige kruin gestreeld, zijn lippen

op de plekken gedrukt die zo zacht waren als babybiljetjes en geprobeerd me ervan te overtuigen dat ik nog steeds prachtig was, met of zonder haar.

Maar Bretts afwijzing was geen stille bekentenis in een lege kamer. Het was meer als een kind dat op een bergtop staat te schreeuwen en zijn woorden laat meevoeren op de wind, zodat ze tegen de rotswand weerkaatsen en blijven nagalmen. Dezelfde woorden, steeds maar weer opnieuw.

Uit onderzoek is gebleken dat iemand iets dat tegen hem gezegd wordt eerst nog kan afdoen als een leugen, maar wanneer datzelfde een x aantal keer herhaald wordt, diegene dat als waarheid aanneemt. Ik kan het onderzoek vast opzoeken in de naslagwerken, maar daar heb ik geen zin in.

Wat ik wil zeggen, is dat Brett misschien de eerste was die me vertelde dat ik niet uit heldinnenhout gesneden ben, maar dat ik pas ben gaan geloven dat hij gelijk had toen ik die echo uit allerlei bronnen om me heen bleef horen.

Echo's zoals die uit romans zelf, om precies te zijn.

Ik pak een stapel boeken uit een mand aan het eind van het *A-E*-gangpad bij de fictieboeken. Boeken die mensen van de plank gepakt hadden om te bekijken, maar die ze uiteindelijk niet wilden lenen. In plaats van de boeken zelf weer terug te laten zetten, moedigen we bezoekers aan om ze in de mandjes te stoppen zodat wij bibliotheekmedewerkers ze goed kunnen terugzetten. Het zou je verbazen hoeveel mensen een boek gewoon willekeurig ergens op een plank zetten, in plaats van op alfabetische en numerieke volgorde.

Ik bekijk de omslagen van de drie boeken in mijn hand. Het zijn alle drie romans en ze bevestigen alle drie mijn punt. De eerste is een bouquetreeksachtige roman uit begin 2000, met op de omslag een half ontblote man met weelderige hardos die wappert in de wind. De vrouw in zijn armen – decolleté vol in zicht – lijkt met haar glanzende bos haar zo weggelopen uit een shampoo reclame. Het tweede boek speelt zich af in het heden. De militair met een duister

verleden heeft een strak opgeschoren kapsel, maar de vrouw naar wie hij gretig kijkt, heeft een bos krullen tot aan haar billen. Het derde boek is van hetzelfde laken een pak.

Ik hoef de verhalen niet te lezen om te weten dat (A) iedere mannelijke hoofdpersoon ervan droomt met zijn vingers door het haar van een vrouw te strelen, en (B) iedere mannelijke hoofdpersoon alles wat nep is – zelfs een beetje lippenstift of poeder – beschouwt als een moreel gebrek aan de heldin, waarmee ze haar status als heldin verliest.

Inderdaad. Ik heb geen haar meer waar een man door verleid kan worden (A). De ziekte die begon als alopecia areata, of plaatselijke kaalheid, ging over in alopecia totalis, waarbij ik geen haar meer op mijn hoofd had maar nog wel op andere plekken op mijn lichaam. Inmiddels is het alopecia universalis, wat – zoals je vast al geraden had – inhoudt dat ik al mijn haar verloren ben. Overal. Ik hoef niet meer mijn benen te scheren (hoera!), maar ik ben ook alle kenmerken kwijtgeraakt die horen bij mens-zijn. Een gezicht verandert drastisch wanneer er geen wenkbrauwen of wimpers meer op zitten, kan ik je vertellen.

Wat uiteraard leidt tot (B) en het feit dat ik niet alleen make-up gebruik, zoals waarschijnlijk vijftiennegentig procent van de moderne vrouwen doet, maar nog veel meer neppe dingen draag. Nepwimpers. Nepwenkbrauwen in de vorm van tijdelijke tatoeages. Nephaar in de vorm van een haarwerk.

Ik zet de boeken gauw op hun plek terug en loop naar de balie. Ik denk niet vaak meer aan mijn personagestatus. Niet sinds ik naar Little Creek verhuisd ben en een nieuwe start gemaakt heb. Maar om de een of andere reden bracht het stalken van Tai Davis dat weer allemaal naar boven. Misschien omdat ik hem niet in een hokje kon stoppen, hoewel ik niet eens weet waarom ik dat zelfs maar probeerde. Het is geen gewoonte van me om mensen te beoordelen voor ik ze gesproken heb. En zelfs wanneer de eerste indruk niet

ZIJ LEEST MENSEN ALS BOEKEN, HIJ SCHRIJFT ZIJN EIGEN REGELS.

Bibliothecaresse Evangeline Kelly is gek op liefdesverhalen, maar heeft haar eigen kans op romantiek voorgoed afgeschreven toen ze door haar verloofde gedumpt werd vanwege haar haaraandoening. Toch weigert ze de liefde de rug toe te keren. Vastbesloten om anderen wél het happy end te geven dat zij moet missen, zet ze haar eigen matchmaking-project op poten, compleet met liefdesbrieven en Evangeline als zelfbenoemde Cupido.

Tattoo-artiest Tai Davis weet als geen ander hoe snel mensen hem veroordelen op basis van zijn uiterlijk. Hij is dan ook niet verrast als de nieuwe bibliothecaresse hetzelfde doet. Oké, misschien had hij beter geen ezelsoren in haar boeken kunnen maken, maar toch.

Ondanks haar wantrouwen weet Tai Evangeline over te halen tot een deal: hij geeft haar informatie over de mensen die ze aan elkaar wil koppelen als zij in ruil daarvoor belooft een keer met hém op date te gaan. Wat begint als een praktische afspraak mondt al snel uit in een wel heel bijzonder liefdesverhaal.

SARAH MONZON schrijft feelgoodromans met herkenbare personages die je zo in je hart sluit. Ze geniet van de schoonheid van de wereld om haar heen en woont samen met haar man en kinderen in de Verenigde Staten.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 738620